

Така изминаха нѣколко часа. Момичето галѣше косчето, даваше му храна и превързваше болното му краче. А косчето все повече и повече закрепваше и най-после, като разбра, че има сили да отлети, то, следъ като изчуролика нѣщо на момичето, литна презъ прозореца и се загуби. И отиде при малкитѣ си рожбички, които цѣла зарань пискаха самички и гладни въ гнѣздото, безъ да има кой да имъ занесе храна.

Ала по това време въ селото върлуваше тежка детска болестъ. И всѣки день камбаната биеше за умрѣло. Легна болно и момичето, което бѣ спасило косчето. То стана блѣдно и жълто. Очитѣ му дълбоко хлътнаха и цѣлото му тѣло горѣше въ силенъ огънь. Идваха лѣкари, отиваха си. И напуста майката и болното по цѣли ноци не заспиваха. Болестъта ставаше все по-тежка и по-тежка.

По цѣли дни момичето лежеше съ затворени очи и дума не продумваше.

Но една зарань се случи нѣщо необикновено. На прозореца кацна сжщото онова косче, което бѣше спасено отъ момичето и което още бѣше съ превързката на крачето си. Косчето погледна въ стаята и за мигъ разбра всичко. То литна. И не следъ много се завърна съ десетина свои другарчета. Тѣ всички носѣха цвѣтчета въ малкитѣ си клончета, и, като кацнаха върху рамкитѣ на прозореца, запѣха въ хоръ една хубава пѣсенъ. Момичето отначало помисли, че сънува. Такава хубава пѣсенъ то не бѣше слушало никога. Но, когато отвори очи, за пръвъ пѣть презъ болестъта си се усмихна. Птичкитѣ дълго пѣха. Следъ това тѣ си отидоха. На другата зарань пакъ